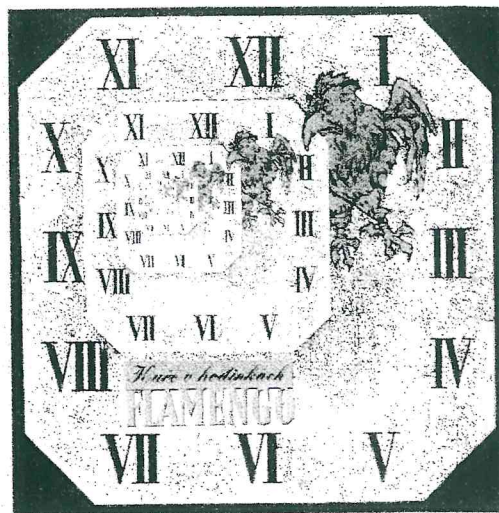

Smutek nevyvětrá tak lehce
 jak svitiplyn
 Madam
 odejdu někam na jih
 kam bych se jinam dal
 Madam
 Nikde nenajdu tak sladkou službu
 a po nikom už nebudu tak sám
 Madam
 omluvte Miss Otis
 tak jak já vám ji omlouvám
 (ze stejnojmenné sbírky písňových textů)

JOSEF KAINAR (1917–1971) byl všestranně nadaný tvůrce – básník, hudebník, překladatel, kreslíř, fotograf. Psal pro děti (sbírka říkadel *Nevidáno, neslycháno*, veršovaná divadelní hra *Zlatovláska* aj.), verše pro dospělé (sbírky *Osudy*, *Lazar a píseň*, *Člověka hořce mám rád* aj.), písňové texty (sbírky *Moje blues*, *Miss Otis lituje*), humoristické a satirické prózy a tzv. rozhlášky (knižně jako *Rozhlášky*).

Obal gramofonové desky skupiny Flamengo vytvořený Ivanou Jurnou. Autorem většiny písňových textů je Josef Kainar

Ludvík Aškenazy

Vajíčko

Člověk má mnoho přátel, které viděl jen letmo. Nějak se mu připlétli do života, měli v něm svůj malý výstup a zmizeli ze scény. Buď řekli „Pan hrabě byl raněn v souboji“, anebo „Alenka vás srdečně pozdravuje, ale víc nesmím vyřídit“. Přitom se na vás zasněženě usmáli anebo si tajně vzdychli, anebo prostě hezky odešli, vzprímeně a s citem.

Každý život má své hrdiny a staty. Není nám souzeno znát jejich skutečnou roli ve hře. Koho považujeme za hrdinu, bývá často statista; štěk našeho života se někdy stává osudem.

Byl jeden člověk, jmenoval se, řekněme, Pokštefl. Chodil před válkou na gymnasium, dokonce klasické, domníval se tudíž, že smyslem života je ono slavné *carpe diem*. Jiné latinské přísloví si nepamatoval, ale ze dne si utrl, co se dalo. Rozptyloval se snadno a bujně na cizí účet; jeho záliba byla volat neznámé lidi telefonem a dělat si z nich známá šprtouchlata. Představoval se jako dozorčí úředník telefonní ústředny a žádal nezkušené babičky, které byly samy doma, aby našly krejčovský metr a změřily telefonní šňůru od zdi k přístroji.

Měl-li špatný den, ozval se ovšem jako pohřební ústav a nahlásil dovoz vyřezávané rakve pro člověka, který zvedl telefon. Říkal:

– Tak vám tu rakev vezem, natáhněte si rubáš. A čekejte vleže.

Anebo nařídil:

– Přijďte laskavě zítra o sedmé hodině ranní na Střelecký ostrov se svým papouškem, budete oba povinně očkováni. Děkuji vám.

Zvláště si zasedl ten mladík na majitele telefonního přístroje číslo to a to. Jmenoval se Eduard Koutek a byl, jak se tehdy říkalo, soukromník. Týden co týden se v pátek ve tři hodiny konal tento telefonní hovor:

– Dobrý den!

– Dobrý den.